

לשמע קול תורה - פסוק השבוע

פרשת תזריע

עצמת הדיבור

פרשתנו עוסקת בדיניהמצורע. עלפי חכמי ישראל מחלת הצרעת נשלחת מהא-ל לאדם המוציא שם רע על חברו. אך הצרעת אינה העונש היחיד, וכך נגזר על המצורע:

"קֹל יְמֵי אֲשֶׁר הִנָּגַע בוֹ יִטְמָא טְמֵא הוּא בְּדָד יֵשֵׁב מִחוּץ לַמַּחֲנֶה מוֹשְׁבוֹ" (ויקרא יג, מו).

חכמינו מסבירים כי מי שהשתמש בכוח דיבורו כדי להפריד בין אדם לחברו, או בין איש לאשתו, צריך להיות מורחק מהקהילה. כך לא יהיה לו שום חבר לשוחח עמו, וממילא הוא לא יוכל לדבר לשון הרע.

אולם הפסוק נוקט לשון כפולה:

א. בדד ישב

ב. מחוץ למחנה מושבו

לשם מה נדרשת הכפילות?

נראה כי לא די שהחוטא בלשון הרע יגור לבדובדירתו. הוא צריך לעבור דירה, לעזוב את החברה. הוא חייבלחיות בסוג של גלות.

קל לנו כל כך לדבר. המילים זורמותבשטף עד שאיננושמים לב כלל לרוע שהיכולות לגרום. אנו מפטפטים בבית, בחדר הסגור, אך המילים עפות ועוברות ממקום למקום עד שהן מגיעות לקצה השני של העולם. דבר זה היה נכון כבר בעת נתינת התורה בסיני, והוא נכון פי כמה וכמה היום - בעידןהפייסבוקוהטוויטר, הדואר האלקטרוניוהווטסאפ. כל מידע, בין אם הוא אמתי ובין אם הוא שקרי, בין אם הוא מועיל ובין אם הוא הרסני, עובר במהירות הבזק ומביאאת הארס מקצה העולם ועד קצהו.

אם הבדידות מונעתמהאדם הדובר לשון הרע להמשיך בעוולותיו, הגלות באה ללמדו את עצמת הדיבור – היכול לעקור אדם מיציבותו.

עתה הגיע תורושל דובר הלשון הרע להיות עקור, עד שיטהר את רוחו ולשונו. לאחר שתתרפא רוחו ירפא גופוהוא יוכל לחזור למקומו בתוך עמו.